

2. Ржкописъ, нарѣченъ *Giagolita Clozianus*, защото едно врѣме принадлежала на графа Cloz, отъ Триентъ. Той съдържа поучения отъ Св. Иоанна Златоуста, Св. Атанасия и Св. Епифана.

3. Палимпсестъ отъ *Бояна*, откритъ отъ Григоровича въ село Бояна при София; ржкописа е на пергаментъ отъ 4⁰ съдържа 109 страници.

Повидимо, вѣроятно е, че Евангелието било напълно прѣведено отъ славянскитѣ апостоли. На всѣкий случай, извѣстно е, че всичката Библия била вече прѣведена на старо-славянския езикъ къмъ края на XV вѣкъ. Споредъ Добровский, тя напълно била опубликована само около 1488 година, когато била напечатана Пражската чешка библия.

Ще споменемъ сѣщо за Болонския псалтирь, който може да се отнесе къмъ XII вѣкъ.

4. Реймското Евангелие, извѣстно подъ име „*Texte du Sacre*“, историята на което е любопитна. На тая, именно, книга, французскитѣ кралѣ се кълнали при коронясването имъ въ Реймсъ, до Революцията. Тоя ржкописъ билъ въ великолѣпна подвързия съ позлатени плочки, украсени съ драгоцѣнни камъни. Когато Петръ Великий дошелъ въ Реймсъ въ 1717 година, и му показали тоя драгоцѣненъ документъ, той призналъ, че Евангелието е написано по славянски. Въ врѣме на французската революция „*Texte du Sacre*“ било откраднато, разбира се, за богатата подвързия. Дълго врѣме то било изгубено, но, впоследствие, филолога Строевъ го намѣрилъ, макаръ и безъ подвързия. Прѣдполагатъ, че ржкописа възходи до XIV вѣкъ.

Ученицитѣ на Св. Кирила и Св. Методия се появили въ България въ врѣме на царъ Симеона (890—927), въ епохата, която се разглежда като златенъ вѣкъ на българската литература. Тий разпространявали християнската религия и съставлявали книги на старо-славянскій езикъ. Самъ императоръ Симеонъ, който билъ възпитанъ въ Цариградъ, достигналъ такава степенъ образование, щото го наричали полугръкъ. Той прѣвелъ 135 проповѣди отъ Св. Иоанна Златоуста, подъ име